

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ที่อยู่อาศัยเป็นหนึ่งในปัจจัยหนึ่งที่มีความจำเป็นในการดำรงชีวิตของมนุษย์ สภาพที่อยู่อาศัยของมนุษย์มีความแตกต่างกันออกไปตามลักษณะทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม สภาพภูมิอากาศ ตลอดจนความเจริญทางด้านเทคโนโลยีในการแสวงหาที่อยู่อาศัยของมนุษย์นั้น มนุษย์พยายามเลือกที่อยู่อาศัยที่อำนวยความสะดวกต่อการดำรงชีวิตมากที่สุดเพราะการมีที่อยู่อาศัยที่เหมาะสมนั้น เป็นจุดก่อให้เกิดความมั่นคงของชีวิตและครอบครัว ซึ่งย่อมส่งผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ในชีวิตประจำวันและส่งผลต่อสังคมที่อาศัยอยู่ รวมถึงการพัฒนาประเทศ เนื่องจากทรัพยากรมนุษย์เป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนา (จักรกฤษณ์ นรนิติผดุงการและสินี กมลนาวัน, 2548)

เนื่องจากการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ในเมืองใหญ่มีการเจริญเติบโตของชุมชนมากขึ้น ทำให้เกิดการพัฒนารูปแบบที่อยู่อาศัยมากมาย เช่น คอนโดมิเนียม บ้านเดี่ยว บ้านแฝด ทาวน์เฮาส์ อาคารพาณิชย์ เป็นต้น ซึ่งจังหวัดเชียงใหม่ นับเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในฐานะเมืองหลักในภูมิภาคเหนือ ซึ่งโดดเด่นทั้งการเป็นแหล่งอุตสาหกรรม ศูนย์ธุรกิจและแหล่งท่องเที่ยว ทำให้จังหวัดเชียงใหม่มีการเติบโตอย่างต่อเนื่อง เมื่อพิจารณาด้านเศรษฐกิจของจังหวัดเชียงใหม่แล้วอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (GPP) มีมูลค่าเพิ่มขึ้นในปี 2554 จากร้อยละ 5.6 เป็น 8.6 ในปี 2555 และมีโครงสร้างการกระจายรายได้จากผลผลิตภาคเหนือ ณ ราคาประจำปี เพิ่มขึ้นในปี 2554 จาก 17.0 เป็น 18.0 ในปี 2555 ซึ่งจะเห็นว่าอัตราการขยายตัวผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดมีอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.3 และโครงสร้างการกระจายรายได้จากผลผลิตภาคเหนือเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 1 (ดังตารางที่ 1) ในการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดมีอัตราเพิ่มขึ้น เนื่องจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจของจังหวัดเชียงใหม่ รวมทั้งการเหตุการณ์อุทกภัยจากธรรมชาติครั้งใหญ่ที่กรุงเทพมหานคร ซึ่งอาจเป็นเหตุให้ประชาชนอพยพมาในจังหวัดเชียงใหม่และการเข้ามาลงทุนในจังหวัดเชียงใหม่มากขึ้น

ตารางที่ 1.1 อัตราการขยายตัวของ GPP และ โครงสร้างการกระจายรายได้จากผลผลิตภาคเหนือ

ตอนบน

หน่วย : ร้อยละ

จังหวัด	อัตราการขยายตัวที่แท้จริง		โครงสร้าง ณ ราคาประจำปี	
	2555	2554	2555	2554
เชียงใหม่	8.6	5.3	18.0	17.0
ลำปาง	3.7	-0.3	6.5	5.8
อุตรดิตถ์	7.3	11.6	3.3	3.5
แม่ฮ่องสอน	1.0	-1.0	0.9	0.9
เชียงราย	4.7	4.5	7.9	7.8
แพร่	2.9	4.2	2.4	2.3
ลำพูน	2.5	-5.0	8.0	6.8
น่าน	0.0	4.3	2.4	2.3
พะเยา	1.4	0.5	3.0	2.9

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2555

หากพิจารณาด้านผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดแล้ว จะพบว่าด้านการบริการด้านอสังหาริมทรัพย์การให้เช่าและบริการทางธุรกิจนั้นมีผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดเพิ่มขึ้นทุกปี จาก 9,670 ในปี 2551 เพิ่มขึ้นเป็น 10,210 ในปี 2552 และมีการเพิ่มขึ้นเรื่อยๆจนกระทั่งในปี 2555 มีอัตราลดลง (ดังตารางที่ 2) เนื่องจากปัญหาด้านสภาพภูมิอากาศ สาเหตุความขัดแย้งทางการเมืองและภัยพิบัติในปีที่ผ่านมา ทำให้นักลงทุนต่างชาติขาดความมั่นใจ ส่งผลทำให้เศรษฐกิจไทยมีอัตราการขยายตัวที่ลดลง

ตารางที่ 1.2 ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาประจำปี ปี 2551 – 2555

	2551	2552	2553	2554	2555
ภาคเกษตร	29,880	25,279	36,908	44,168	46,406
การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	389	369	382	427	496
อุตสาหกรรม	11,680	12,816	15,196	14,564	15,817
การไฟฟ้าแก๊ส และการประปา	2,509	3,111	3,214	3,231	3,552
การก่อสร้าง	8,730	8,102	9,065	9,521	13,130

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2555

ตารางที่ 1.2 ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาประจำปี ปี 2551 – 2555 (ต่อ)

	2551	2552	2553	2554	2555
การขายส่งการขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ จักรยานยนต์	15,086	16,908	19,693	21,182	23,486
โรงแรมและภัตตาคาร	9,542	8,282	8,626	9,235	10,634
การขนส่งสถานที่เก็บสินค้า	8,787	8,437	8,788	8,243	9,296
ตัวกลางทางการเงิน	7,801	8,267	8,606	9,427	11,399
บริการด้านอสังหาริมทรัพย์ ให้เช่าและบริการทางธุรกิจ	9,670	10,210	10,714	11,204	10,409
การบริหารราชการและการป้องกันประเทศ	10,140	10,320	10,802	12,133	12,554
การศึกษา	11,831	11,396	11,361	11,659	12,673
การบริการด้านสุขภาพและสังคม	6,284	4,884	6,743	7,896	8,434
การให้บริการด้านชุมชนสังคมและบริการส่วนบุคคลอื่นๆ	1,791	1,846	1,717	1,954	2,211
ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	1,028	770	837	1,031	808
ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด	135,147	130,998	152,653	165,876	181,304
ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (บาท)	79,567	76,281	87,960	95,745	104,838
ประชากร (1,000 คน)	1,699	1,717	1,735	1,732	1,729

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2555

จากการที่เชียงใหม่เป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจและการปกครองของภาคเหนือตอนบน เป็นผลทำให้มีผู้คนย้ายมาตั้งถิ่นฐานในเชียงใหม่ค่อนข้างมาก ทำให้มีความต้องการที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น ซึ่งส่วนหนึ่งมาจากการที่ประชาชนทั่วไปและนักธุรกิจทั้งในประเทศและต่างประเทศมีความต้องการและสนใจที่จะเข้าประกอบธุรกิจและพักอาศัยมากขึ้น หรือแม้กระทั่งประชาชนที่ต้องการขยายครอบครัว ซึ่งทุกคนล้วนต้องการที่อยู่ใหม่ด้วยกันทั้งสิ้น ดังนั้นจึงก่อให้เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจในด้านอสังหาริมทรัพย์เพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน

หากพิจารณาทางด้านอสังหาริมทรัพย์แล้ว มีการขออนุญาตก่อสร้างในจังหวัดเชียงใหม่ โดยดูจากจำนวนใบอนุญาตนั้นพบว่า มีจำนวนใบอนุญาตประมาณ 10,000 ใบทุกปี ซึ่งการขออนุญาตสร้างบ้านเดี่ยวนั้นมีจำนวนที่สูงที่สุดในทุกๆปี ประมาณร้อยละ 95.8 ของการก่อสร้างทั้งหมด ส่วนการก่อสร้างที่เหลือจะเป็นการสร้างอาคารเพื่อการพาณิชย์ อาคารสูง และอาคารสำนักงานตามลำดับ(ดังตารางที่3)

ตารางที่ 3 จำนวนใบอนุญาตก่อสร้างในจังหวัดเชียงใหม่จำแนกตามประเภท ปี 2547-2552

	ปี 2547	2548	2549	2550	2551	2552
บ้านเดี่ยว	10,951	11,001	10,269	9,894	8,843	9,757
อาคารเพื่อการพาณิชย์	564	756	563	454	400	291
อาคารสูง	19	27	563	454	400	291
อาคารสำนักงาน	-	-	-	3	8	2
รวม	11,534	11,784	10,923	10,497	9,383	10,182

หมายเหตุ : การสำรวจอุตสาหกรรมก่อสร้างจัดทำขึ้นทุกๆ 5 ปี

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ,2557

การก่อสร้างบ้านเพื่ออยู่อาศัยนั้นแบ่งเป็น 2ประเภทคือประเภทแรกมาจากการที่ผู้บริ โภคทำการว่าจ้างผู้รับเหมาก่อสร้างหรือบริษัทรับสร้างบ้านเพื่อปลูกบ้านตามความต้องการของผู้บริโภคเองและอีกประเภทหนึ่งคือผู้บริ โภคซื้อจากผู้ประกอบการบ้านจัดสรรที่ทำการจัดแบ่งที่ดินและสร้างบ้านพร้อมขายโดยให้ผู้บริโภคเลือกซื้อตามต้องการซึ่งธุรกิจบ้านจัดสรรในยุคแรกๆนั้นเริ่มต้นมาจากการรับสร้างบ้านหรือการรับเหมาก่อสร้างจากนั้นได้พัฒนาไปสู่การสร้างบ้านแบบจัดสรรซึ่งขยายการก่อสร้างบ้านเดี่ยวจากในเมืองไปสู่ชานเมืองเมื่อราคาที่ดินและราคาอุปกรณ์ก่อสร้างเพิ่มสูงขึ้นจึงเริ่มมีการพัฒนารูปแบบจากบ้านเดี่ยวเป็นทาวน์เฮาส์ซึ่งมีราคาต่ำกว่าหลังจากนั้นเมื่อเทคโนโลยีในการก่อสร้างมีการพัฒนามากขึ้นที่อยู่อาศัยแนวราบแบบเดิมจึงเปลี่ยนมาเป็นแนวสูงเช่น คอนโดมิเนียมเมื่อความต้องการที่อยู่อาศัยยังคงมีต่อเนื่องธุรกิจก่อสร้างหรือภาคอสังหาริมทรัพย์จึงเริ่มเข้ามามีบทบาทเพิ่มมากขึ้นโดยในจังหวัดเชียงใหม่ที่ธุรกิจบ้านจัดสรร โดยในระยะแรกเป็นเพียงการจัดสรรที่ดินเปล่าเพื่อแบ่งขายหลังจากนั้นก็เปลี่ยนเป็นการสร้างบ้านพร้อมที่ดินแบ่งขายซึ่งปรากฏว่าได้รับความนิยมมากหลังจากนั้นเป็นต้นมาธุรกิจบ้านจัดสรรในจังหวัดเชียงใหม่ก็เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง (ศก. แก้วจิตติกษ์, 2549)

จากผลสำรวจโครงการที่อยู่อาศัยล่าสุดในจังหวัดเชียงใหม่ของศูนย์ข้อมูลอสังหาริมทรัพย์พบว่า จังหวัดเชียงใหม่มีหน่วยที่อยู่อาศัยในผังโครงการของผู้ประกอบการที่อยู่ระหว่างการขายประมาณ 21,590 หน่วย แบ่งเป็นบ้านจัดสรรประมาณ 14,800 หน่วย อาคารชุดประมาณ 6,700 หน่วย และ

บ้านพักตากอากาศประมาณ 90 หน่วย โดยธุรกิจบ้านจัดสรรในจังหวัดเชียงใหม่นั้นกระจายตัวอยู่รอบๆตัวเมืองเชียงใหม่ เนื่องจากอำเภอเมืองเชียงใหม่เป็นศูนย์กลางการบริหาร ศูนย์กลางธุรกิจ และวัฒนธรรมของจังหวัดเชียงใหม่ นับเป็นเมืองที่มีความเจริญมากที่สุดของจังหวัดและของภาคเหนือจากการขยายตัวของธุรกิจบ้านจัดสรรนั้น ทำให้ธุรกิจการตกแต่งภายในขยายตัวขึ้นไปด้วย ซึ่งเป็นปัจจัยบวกที่ทำให้ธุรกิจตกแต่งภายในเติบโตเป็นเงาตามตัวตามตลาดบ้านจัดสรร เมื่อตลาดบ้านจัดสรรมีอัตราการเติบโตอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ธุรกิจตกแต่งภายในดีขึ้นตามไปด้วย เนื่องจากบ้านทุกหลังจะต้องมีการตกแต่งภายใน ซึ่งการตกแต่งภายในนั้นเป็นการทำเฟอร์นิเจอร์แบบบิวท์อิน อีกทั้งยังรวมไปถึงการจัดวางของตกแต่ง การออกแบบสีและการจัดแสงให้เกิดความสอดคล้อง สวยงาม เข้ากัน และใช้งานได้สะดวก เหมาะแก่อุปนิสัยของผู้เป็นเจ้าของบ้านอีกด้วย เมื่อปริมาณการซื้อขายบ้านจัดสรรเพิ่มขึ้นจึงส่งผลรวมต่อธุรกิจตกแต่งภายในเติบโตขึ้น

การตกแต่งภายใน โดยการทำเฟอร์นิเจอร์แบบบิวท์อินนั้นจะใช้ไม้เป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากผู้บริโภคส่วนใหญ่จะนิยมเฟอร์นิเจอร์ที่ทำด้วยไม้ เนื่องจากให้ความรู้สึกที่เป็นธรรมชาติ และผลิตภัณฑ์จากไม้โดยเฉพาะไม้สักมีความแข็งแรงทนทาน อีกทั้งเฟอร์นิเจอร์ที่ทำจากไม้เป็นวัสดุที่ทำมาจากธรรมชาติตามหลักธรรมชาติบำบัดการใช้เฟอร์นิเจอร์ที่ทำจากไม้ธรรมชาติหรือการอยู่บ้านที่ทำจากไม้ธรรมชาติย่อมส่งผลดีต่อสุขภาพของผู้ใช้

เนื่องจากไม้แปรรูปเป็นวัสดุสำคัญในการตกแต่งภายใน และเฟอร์นิเจอร์ที่ทำจากไม้นั้นจะมีราคาแพงกว่าเฟอร์นิเจอร์ชนิดอื่น ทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจตกแต่งภายในต้องคำนึงถึงราคาไม้เป็นหลักในการคำนวณราคาการตกแต่งภายใน ซึ่งถ้าผู้บริโภคต้องการไม้ที่แตกต่างกันราคา ก็จะแตกต่างกันไปด้วย

จากราคาไม้แปรรูปเฉลี่ยของจังหวัดเชียงใหม่ (ดังภาคผนวก ก) พบว่า ราคาไม้แดง ไม้ไผ่เฉลี่ยประมาณ 1,200 บาทต่อลูกบาศก์ฟุต รองลงมาคือ ไม้เต็ง ไม้ไผ่ แผ่น ไม้อัด ไม้ยาง ไม้กะบาก และแผ่น ไม้อัดยาง ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นว่าในแต่ละปีนั้น ราคาไม้แปรรูปจะไม่แตกต่างกันมากนัก แต่จะพบว่าราคาไม้แปรรูปประเภทไม้สักจะใช้ราคาในเขตกรุงเทพมหานครเป็นหลัก ซึ่งไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่มและค่าขนส่ง หากผู้บริโภคต้องการใช้ไม้สักในการตกแต่งภายใน ราคาของผลิตภัณฑ์ที่ทำจากไม้สักนั้นจะมีราคาสูงมาก เพราะราคาไม้สักโดยเฉลี่ยประมาณ 3,000 บาทต่อลูกบาศก์ฟุต

จากข้อมูลที่กล่าวมาเบื้องต้นจะเห็นว่าธุรกิจบ้านจัดสรรเริ่มมีบทบาทที่สำคัญต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจของประเทศ การที่มีนักลงทุนหรือประชาชนอพยพย้ายเข้ามาทำงานในจังหวัดเชียงใหม่มากขึ้น ส่งผลให้มีอัตราการเจริญเติบโตของธุรกิจเหล่านี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว มีธุรกิจบ้านจัดสรรเกิดขึ้นมากมายในจังหวัดเชียงใหม่ และเมืองเชียงใหม่เองก็มีรายได้เพิ่มขึ้นจากการเข้ามาลงทุนนี้ อีกทั้งธุรกิจบ้าน

จัดสรรยังเอื้อประโยชน์ต่อธุรกิจการตกแต่งภายในตามไปด้วย ดังจะเห็นได้ว่าเมื่อธุรกิจบ้านจัดสรรมีอัตราการเติบโตที่มากขึ้น ส่งผลให้ธุรกิจการตกแต่งภายในเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงการวิเคราะห์โครงสร้างตลาดการตกแต่งภายใน โดยจะมุ่งความสนใจไปที่กลุ่มธุรกิจตกแต่งภายในบ้านจัดสรร เนื่องจากบ้านจัดสรรนั้นจะมีลักษณะภายนอกที่คล้ายกัน ดังนั้นการตกแต่งภายในบ้านจัดสรรเป็นสิ่งที่ท้าทายสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจตกแต่งภายในว่าจะมีการออกแบบภายในบ้านในลักษณะใดให้มีความแตกต่างจากบ้านหลังอื่น อีกทั้งยังต้องคำนึงถึงสิ่งของเข้าของบ้านต้องการประกอบกับค่าตกแต่งภายใน โดยใช้เฟอร์นิเจอร์แบบบิวท์อิน ซึ่งการตกแต่งภายในประเภทนี้เป็นที่นิยมอย่างมากสำหรับผู้ที่อยู่อาศัยในบ้านจัดสรร เนื่องจากบ้านจัดสรรมีบริเวณที่จำกัดไม่สามารถขยายได้ ดังนั้นเฟอร์นิเจอร์ต่างๆ หรือแม้แต่อุปกรณ์ตกแต่งบ้านก็ต้องมีความสะดวกสบาย และเกิดประโยชน์ใช้สอยมากที่สุด

อย่างไรก็ตามการตกแต่งภายในบ้านจัดสรรนี้มีราคาที่สูงกว่า การที่ผู้บริโภคจะไปเลือกซื้อเฟอร์นิเจอร์ตามห้างสรรพสินค้า และผู้ประกอบการตกแต่งภายในไม่มีโอกาสไม่ได้รับเงินค่าตกแต่งภายในครบตามที่ตกลงกันไว้ ซึ่งทำให้เสียเวลา เสียเงินค่าวัสดุในส่วนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว อีกทั้งวัสดุไม่แปรรูปที่ได้ทำไปแล้วนั้นไม่สามารถนำกลับมาใช้ได้อีกครั้ง เนื่องจากความต้องการของผู้บริโภคแต่ละคนในการตกแต่งภายในบ้านนั้นต่างกัน

จากปัญหาโดยสรุปจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาถึงการวิเคราะห์โครงสร้างตลาดการตกแต่งภายในบ้านจัดสรรในเขตพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่และวิเคราะห์โครงสร้างของธุรกิจการตกแต่งภายในบ้านจัดสรรจากการวัดจากความพึงพอใจของผู้บริโภค

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 1) เพื่อศึกษาถึงการวิเคราะห์โครงสร้างตลาดของการตกแต่งภายในบ้านจัดสรรของผู้ประกอบการธุรกิจตกแต่งภายใน
- 2) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกการตกแต่งภายในบ้านจัดสรรของผู้บริโภค

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) ทำให้ทราบถึงโครงสร้างตลาดของผู้ประกอบการธุรกิจด้านการตกแต่งภายในและผู้บริโภคทั่วไปที่ต้องการตกแต่งภายในบ้าน

2) ผู้ที่สนใจธุรกิจการตกแต่งภายใน สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัยนี้ไปใช้ในการประกอบการตัดสินใจ

1.4 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษานี้มุ่งเน้นศึกษาถึงการวิเคราะห์โครงสร้างตลาดของการตกแต่งภายใน ซึ่งในการศึกษานี้มุ่งศึกษาจากกลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจและผู้บริโภค ในเขตพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยพิจารณาจากจำนวน โครงการบ้านจัดสรรในเขตพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งมีจำนวน 21 แห่ง จำนวนผู้ประกอบการด้านการตกแต่งภายในประเภทบ้านจัดสรรจำนวน 30 แห่ง โดยการเลือกตัวอย่างแบบสุ่มและกลุ่มตัวอย่างผู้บริโภคที่ใช้บริการการตกแต่งภายในจำนวน 400 คน

1.5 นิยามศัพท์

โครงสร้างตลาด หมายถึง กิจกรรมทางการตลาดที่เกิดขึ้นและกระทำโดยผู้ที่เกี่ยวข้องในการตกแต่งภายใน รวมถึงลักษณะของการกระจายของหน่วยผลิตหรือผู้ผลิตและผู้จำหน่ายในตลาด ซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและผลการดำเนินงานของตลาด

การตกแต่งภายใน หมายถึง การสร้างสภาพแวดล้อมภายในบ้านที่เกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวันของมนุษย์ให้เกิดความสะดวกสบายในด้านประโยชน์ใช้สอยและความงามในรูปแบบโดยอาศัยเหตุผลทางพฤติกรรมและข้อมูลต่างๆ ของมนุษย์เป็นหลักซึ่งประกอบด้วยเครื่องเรือน เช่น โต๊ะ เก้าอี้ ตู้ต่างๆ โคมไฟ เป็นต้น สิ่งประดับ เช่น วอลล์เปเปอร์ ภาพตกแต่ง เป็นต้น ซึ่งในการตกแต่งภายในบ้านจัดสรรนั้น ประกอบด้วย 3 ประเภท ได้แก่

1. การตกแต่งภายในมาพร้อมกับการซื้อบ้านและที่ดิน โดยโครงการบ้านจัดสรรจะทำการตกแต่งภายในบ้านและบริเวณบ้านให้ โดยที่ลูกค้าสามารถเข้ามาอยู่ได้เลย
2. ทำการตกแต่งภายในบ้านจัดสรรโดยการจ้างผู้ประกอบการตกแต่งภายในมาทำการออกแบบและตกแต่งภายในให้ ซึ่งในการศึกษานี้ผู้วิจัยสนใจในการศึกษาการตกแต่งภายในประเภทนี้
3. ทำการตกแต่งภายในโดยที่ผู้บริโภคทำการตกแต่งภายในด้วยตนเอง โดยไม่จ้างผู้ประกอบการธุรกิจ

ผู้ประกอบการหรือผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ที่ประกอบอาชีพในการตกแต่งภายใน

ผู้บริโภครหรือผู้ใช้บริการ หมายถึง ผู้บริโภคทั่วไปที่อาศัยอยู่ในบ้านจัดสรร และผู้ที่สนใจที่จะตกแต่ง
ภายในบ้านจัดสรร

บ้านจัดสรร หมายถึง กลุ่มบ้านซึ่งรัฐหรือเอกชนเป็นผู้ลงทุนสร้างให้ก่อน โดยยอมให้ผู้ซื้อผ่อนชำระก็
ได้ ซึ่งกลุ่มบ้านเหล่านี้เรียกว่าหมู่บ้านจัดสรร โดยมีลักษณะ โครงสร้างภายนอกที่คล้ายคลึงกัน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved